

Innholdet i barnehagen – ved smertepunktet?

I de nedgangstidene vi nå er inne i er det også store nedskjæringer i barnehagesektoren, men disse er mer skjult enn i skoledebatten i og med at det ikke trues med nedleggelse av noen barnehager. Trondheim kommune kuttet ikke i grunnbemanningen for barnehagene i årets budsjett, bemanningstettheten er allerede blant de laveste av storkommunene, men i forslag til revidering av budsjettet for 2009 som skal behandles i bystyret 30. april kuttet det på andre områder: Friluftsbarnhagene får ikke lengre ekstra bemanningsressurser, det vil bli reduksjon av administrasjonsressursen noe som vil gå ut over barnehagens utviklingsarbeid og arbeidsmiljøarbeid, kompetansemidler reduseres. Barnehagene venter lengre med å sette inn vikarer ved sykdom og de blir pålagt å ta inn flere barn på eksisterende areal. Kuttene i de generelle rammene skaper en ond sirkel som fører til økt belastning for de ansatte og dårligere kvalitet på det pedagogiske innholdet. I Trondheim hadde man en økning i personalets sykefravær i barnehagene andre kvartal 2008 på 4,4 prosent sammenlignet med samme kvartal i 2007. Denne utviklingen er vedvarende og svært bekymringsfull. Tallene for de ulike stillingsgruppene i barnehagesektoren andre kvartal 2008 viser hvor utsatt man er for sykdom i barnehagen: Førskolelærere 9,6 prosent, Pedledere 10,8 prosent, Assistenter 11,6 prosent. Barnehagens innhold er i økende grad preget av et press fra samfunnet om å være en arena for skoleforberedende læring, på bekostning av å være en arena for lek, barns egen kulturskaping og danning. PISA-debatten har gjort det vanskelig å kritisere drivet mot læring, prestasjoner og kontroll gjennom tester. Barnehagene befinner seg i et krysspress; de har sterke føringer fra Rammeplanen mht innhold, samtidig som at de har en økonomi som gjør det vanskelig å gjennomføre det som rammeplanen pålegger dem. Samtidig er det et krysspress som ligger i et nyere barndomssyn, der barn anerkjennes som "human beings" ikke som "human becomings", på den ene siden og samfunnets forventinger om at barnehagen skal være skoleforberedende på den andre siden. Kan det være slik at forventningene til barnehagen om å tilpasse det pedagogiske innholdet til det nye barndomssynet og samfunnets forventning til læring og nytte er for polariserende til å innfris i en presset økonomisk situasjon, noe som medfører økt stress og utbrenthet? Har vi med de økonomiske tildelingene til barnehagene i Trondheim nådd smertepunktet?

Knut Kvaran
Høgskolelektor ved Dronning Mauds Minne Høgskole for førskolelærerutdanning.